

поченка, сѣкой день стѣнкыты растжтх, стхлпхтх сѣ издига, и малко остава да сѣ извърши за мало време тѣи велико дѣло. Но азъ не сѣ чюдѣх за това нѣщо; защото говори свѣщенното Писаніе, че онѣи человекѣци, ако и да были отъ различни домочадіа, нх при сичко това тѣи имали единъ языкх, и сѣдѣшали сѣ единъ дръвгый; сичкыти имали една мысль, и гледали кхмх едно намѣреніе; многото онѣзи ржцѣ работилы една работа; сичкыти были сѣединени; многото были кхто единъ само: „единъ народх, и единъ языкх говоратх сичкыты;“ Нх защото тѣи стхлпотвореніе е было едно горделиво дѣло, за тѣи Богъ сѣ разгнѣвалх за тхреславіето на тхмх человекѣци, и рѣшилх да го взэврани, и да не остави да сѣ довърши. И какко мыслите да е направилх? да ли ужъ е пѣснѣлх единъ грхмх, една трѣскавица, та да сѣбори стхлпхтх? или да е заповѣдалх на земата да сѣ потърси страшно, та да сѣбори сѣ трѣсеніето си градскыты стѣны? не; „дойдѣте, рѣкалх, да сѣземх, и да размѣсимх языкхтх нмх, та да не размѣва сѣкой гласхтх на важниа си,“ и това было доволно. Богъ размѣсилх языциты нмх, и не сѣ размѣвали единъ дръвгый; единъ искалх дръвїе, а дръвгъ мѣ подавалх глина: тѣи не могли да сѣ сѣгласатх; несѣгласіето докарало смжценіе, смжценіето раздѣленіе; тѣи сѣ раздѣлили единъ отъ дръвгъ; разсѣкали сѣ по сичкыты страны на земата; голѣмото онока дѣло остало недовършено; стхлпхтх паднѣлх, голѣміатх градъ сѣ сѣборилх.

Христїане, що мѣ сѣдѣшате, сѣ помощь-та на мирхтх, сѣ единомыслието, сѣ сѣгласіето сѣкое предпрїатіе сѣ извършва; малкыты быватх голѣмы, голѣмыты сѣ ѣтвърдаватх; благополдчіето на домочадїата, на градове, на царствата расте: „най-добро е единомыслието, и да смы сѣгласни по междѣ си,“ говори богословъ Григорій. Нх когато дойде смжценіето на языциты, несѣгласіето, това е Божій гнѣвх, гнѣвх още по-страшенъ отъ трѣскавица, и отъ землетресенїе: гнѣвх най-тѣжкыа, който прокова Богъ за да наказва человекѣскыты грѣхове; гнѣвх, сѣ който истребва кжцы, и градове, и царства. Виждте го това не въ чюддыты, но въ нашиты исторїи, и размыслѣте за най-славното и държавното царство на земата, за царството, дѣмамх, на Римляниты, което премѣстено като въ средоточїето на Вселенната, на высокыатх Цариградскый престолх, сѣ едната си ржка ѣправлявало Западъ, сѣ дръгата Вхстокъ, и държало подх нозѣтѣ си сичкыты